

ΑΡΧΗ 1ΗΣ ΣΕΛΙΔΑΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΛΥΚΕΙΩΝ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ 2022
ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ: ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΣΥΝΟΛΟ ΣΕΛΙΔΩΝ: ΤΕΣΣΕΡΙΣ (4)

ΚΕΙΜΕΝΟ 1

Γιατί να μαθαίνουμε ιστορία;

Γιατί δεν αγαπάνε οι μαθητές την ιστορία; Οι απαντήσεις είναι γνωστές. Γιατί συνήθως πρέπει να τη μάθουν παπαγαλία, γιατί συνήθως μαθαίνουν για προσωπικότητες και όχι για την κοινωνία, γιατί μαθαίνουν κυρίως για την παλαιότερη ιστορία και όχι τη νεότερη. Ο σημαντικότερος όμως λόγος που η ιστορία είναι απωθητική για τους μαθητές, είναι ότι το σχολείο δεν καταφέρνει να συνδέσει τη ζωή των μαθητών με το παρελθόν. Δεν καταλαβαίνουν γιατί να πρέπει να τα μάθουν όλα αυτά. Όπως μου έλεγαν κάποιοι φοιτητές μου: «Γιατί, κύριε, να πρέπει να μαθαίνουμε ιστορία; Εμείς κοιτάμε μπροστά. Κοιτάμε στο μέλλον».

Αυτό που δεν καταλάβαιναν οι φοιτητές μου και δεν καταλαβαίνουν όσοι δεν εκτιμούν την αξία της γνώσης του παρελθόντος, είναι ότι τελικά όλοι μας είμαστε προϊόντα της ιστορίας. Ό,τι έχουμε στο μυαλό μας έρχεται από τους προηγούμενους από εμάς. Ακόμη και οι λέξεις που χρησιμοποιώ για να γράψω αυτές τις γραμμές, δεν είναι δικές μου. Έρχονται από τους προηγούμενους από μένα. Και βέβαια το πιο σημαντικό δεν είναι οι λέξεις. Είναι οι πεποιθήσεις, οι αξίες, οι γνώσεις ακόμη και οι κανόνες. Εμείς αποφασίζουμε για τους κανόνες που ρυθμίζουν τη ζωή μας; Όχι βέβαια. Οι προηγούμενοι από εμάς αποφασίζουν. Εμείς γεννιόμαστε μέσα σε ένα πολιτισμό, σε ένα κοινωνικό περιβάλλον που όλα αυτά έχουν ήδη διαμορφωθεί. Είναι τόσο μεγάλο το βάρος του παρελθόντος πάνω στο παρόν, που ένας ιστορικός έχει ισχυριστεί κάτι που όταν το είχα πρωτοακούσει είχα εντυπωσιαστεί: «Οι νεκροί μάς κυβερνούν». Βαριά κουβέντα. Δεν συμφωνώ εντελώς όμως, καθώς και εμείς επιδρούμε στον τρόπο που εξελίσσεται η ιστορία και έχουμε ευθύνη απέναντι στις μελλοντικές γενιές ως μελλοντικοί νεκροί που αναπόφευκτα είμαστε όλοι μας.

Αξίζει να μαθαίνουμε για αυτούς τους νεκρούς. Αξίζει να γνωρίζουμε τι έκαναν, πώς σκέφτονταν, πώς ζούσαν. Αξίζει γιατί αυτοί είναι που διαμόρφωσαν τον κόσμο που μας περιβάλλει. Η γνώση του παρελθόντος είναι απαραίτητη για την κατανόηση του παρόντος. Ή, για να το πούμε με άλλα λόγια, δεν μπορούμε να καταλάβουμε το σήμερα αν δεν ξέρουμε σε βάθος το χθες. Η ιστορία είναι μια πράξη αυτογνωσίας, μια πράξη γνώσης για τον συλλογικό μας εαυτό, απαραίτητη για να καταλάβουμε τον πολιτισμό μας.

Δεν μαθαίνουμε ιστορία για χάρη των προηγούμενων. Όντως αυτοί έφυγαν και δεν έχει πια καμία σημασία για αυτούς. Μαθαίνουμε ιστορία για εμάς, για να μάθουμε από τα λάθη των προηγούμενων, να δούμε τι λειτούργησε καλύτερα για εκείνους και τι όχι. Μαθαίνουμε ιστορία για να καταλάβουμε ποιοι είμαστε και να σκεφτούμε πού θέλουμε να πάμε. [...]

[Ραυμόνδος Αλβανός, *Ο ελληνικός εμφύλιος. Μνήμες σε πόλεμο και σύγχρονες πολιτικές ταυτότητες*, εκδ. Επίκεντρο, 2022 (από τον Πρόλογο του βιβλίου)].

ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Θυμάμαι, άρα ζω;

Εις σε προστρέχω, μνήμη, με πολύ σεβασμό, σαν να μου ήσουν ξένη, σαν να μην έχουμε φάει μαζί ψωμί και δάκρυα, σαν να μην ξέρω ότι χάρη σ' εσένα επιστρέφει ο απολωλώς καιρός.*

Θέλω να αφιερώσω στη μνήμη και στη ζωτική της σημασία κάποιες σκέψεις, αλλά, επειδή έχω μια τόσο στενή σχέση μαζί της και μια ευγνώμονα οικειότητα, φοβάμαι μήπως όσα πω περιπέσουν σε έναν κάπως οικογενειακό τόνο, ατημέλητον, καθισμένον χαλαρά γύρω από την προχειρότητα. Με φοβίζει, ίσως και με καθησυχάζει μαζί, η πεποίθησή μου ότι η μνήμη είναι το δεύτερο εγώ μας.

Το ότι επιμένω να μιλώ για τη νοσταλγία δεν μοιάζει σαν να έχω βγει από το θέμα, που είναι η επέτειος. [...]

Τι είναι η επέτειος; Την προς αυτήν ευσέβεια μάς την εμφυσά το περιβάλλον, το παράδειγμα, ή είναι ένστικτο ριζωμένο βαθιά στο φόβο μας ότι θα εκδιωχθούμε από τον παράδεισο της μνήμης; [...]

Για να επανέλθω στα γήινα, η επέτειος είναι και μια μέρα άκρως κοινωνική. Πάει παντού. Και σε χαρές, και σε απώλειες. Διότι έχουν και οι απώλειες κάθε τόσο τα γενέθλιά τους – αυτές κι αν δεν θέλουν να ξεχαστούν...

Και βεβαίως η επέτειος διαπνέεται και από βαθύ πατριωτισμό. Τιμά τους ήρωες, συντονίζει τον ηρωισμό με το βηματισμό της σημαίας, παρελούν οι θερμοπύλες, δάφνινο στεφάνι στον άγνωστο στρατιώτη και, σιωπηρά, στον κάθε αγνοούμενο.

Για να δώσω και την πιο εγκόσμια μορφή στην επέτειο, ας πω ότι είναι ένα δωρεάν μεταφορικό μέσον με το οποίο μεταφέρεται το πολυπληθές παρελθόν εδώ στο παρόν.

Και ιδού, επιστρέφουν οι γονείς μας, έρχονται κι άλλου είδους αγάπες, άλλες συνοδευόμενες από το αίσθημα, άλλες ασυνόδευτες [...] – ιδού η νύφη ακόμα ερωτευμένη με το νυφικό της, γενέθλια, χρονιάρικα πια τα παιδιά σου, γενέθλια γενέθλια γενέθλια, κοντά η ενηλικίωση, και ακόμα τα κρατάει αγκαλιά και τα θηλάζει εκείνη η παλιά φωτογραφία σου. [...]

* *απολωλώς*: χαμένος

[Ομιλία της Κικής Δημουλά, από το βιβλίο *Εκλήθην ομιλήτρια*, Ίκαρος, 2022, σσ. 156, 158, 159].

ΚΕΙΜΕΝΟ 3

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Προεισαγωγικά θα σας πω την ιστορία του ταγαριού*. Το βρήκα καταχωνιασμένο σε μια παλιά κασέλα. Κι αυτή από το χωριό. Όταν το έδειξα της μαμάς μου γέλασε. Στα φοιτητικά της χρόνια το χρησιμοποιούσε ως τσάντα. Ήταν άβολο γι' αυτήν τη δουλειά αλλά ήταν τότε της μόδας. Εξέφραζε οικολογικές ανησυχίες επίσης. Μου λέει να το πας της γιαγιάς σου. Ήθελε προφανώς να το ξεφορτωθεί. Δεν ξέρω τι μπορεί να της θύμιζε.

ΑΡΧΗ 3ΗΣ ΣΕΛΙΔΑΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ

Η γιαγιά μου επιμένει να ζει στο χωριό. Στο σπίτι της έχει θερμοσίφωνα και τηλεόραση. Την επισκέφτηκα στις διακοπές του Πάσχα. Έχω το όνομά της και είμαι η αδυναμία της. Της έδειξα το ταγάρι και συγκινήθηκε. Το είχε φτιάξει η δική της μαμά στον αργαλειό. Ήταν μέρος της προίκας της. «Πράγματα για μια ζωή» σχολίασε. Φυσικά έκανε λάθος στο μέτρημα. Ήδη το ταγάρι είχε χρησιμοποιηθεί από τρεις γενιές. Ήταν βαμμένο με φυτικές βαφές και είχε ωραία λαμπερά σχέδια. Μου διηγήθηκε τα νυχτέρια** που έκαναν τότε υφαίνοντας στον αργαλειό με το φως του λυχναριού. Η μαμά της. Τα έλεγε αυτά με νοσταλγία. Η γιαγιά.

Εν τω μεταξύ η ώρα πλησίαζε εννιά και αντανακλαστικά είχε ανοίξει την τηλεόραση για τις ειδήσεις.

Της λέω γιαγιά γιατί δεν έρχεσαι να μείνεις μαζί μας στην Αθήνα.

– Γιατί τι θα έχω παραπάνω εκεί;

* ταγάρι: είδος τσάντας

** νυχτέρια: εργασία κατά τη διάρκεια της νύχτας

[Θανάσης Βαλτινός, *Επείγουσα ανάγκη ελέου. Διηγήματα*, Εστία, Αθήνα 2016, σσ. 41, 42].

Θέμα Α

A1. Να αποδώσετε συνοπτικά τους λόγους (παράγραφοι 2-4) για τους οποίους, σύμφωνα με τον συγγραφέα του **Κειμένου 1**, είναι σημαντικό να μαθαίνουμε ιστορία (70-80 λέξεις).

Μονάδες 15

Θέμα Β

B1. Με βάση τα **Κείμενα 1** και **2** να χαρακτηρίσετε τις παρακάτω περιόδους λόγου ως σωστές ή λανθασμένες, γράφοντας στο τετράδιό σας, δίπλα στο γράμμα που αντιστοιχεί σε κάθε περίοδο, τη λέξη **Σωστό** ή **Λάθος** (δεν χρειάζεται να αναφέρετε συγκεκριμένο χωρίο κειμένου).

- α. Το παρελθόν δεν επηρεάζει τις στάσεις και τις αντιλήψεις μας (**Κείμενο 1**).
- β. Μαθαίνουμε ιστορία για να κατανοήσουμε αποκλειστικά το παρελθόν (**Κείμενο 1**).
- γ. Η γνώση της ιστορίας βοηθά να γνωρίσουμε τους εαυτούς μας και τον πολιτισμό μας (**Κείμενο 1**).
- δ. Η επέτειος σχετίζεται και με ευχάριστα και με δυσάρεστα γεγονότα της ζωής (**Κείμενο 2**).
- ε. Μέσω των επετείων το παρελθόν συνδέεται με το παρόν (**Κείμενο 2**).

Μονάδες 10

B2. α. Ποια μορφή έχει ο τίτλος του **Κειμένου 1** (μονάδες 4) και ποιος είναι ο επικοινωνιακός του ρόλος; (μονάδες 6)

β. Ποιο υφολογικό αποτέλεσμα έχει η παρεμβολή του ευθέως λόγου στο τέλος της πρώτης παραγράφου: «Γιατί, κύριε, να πρέπει ... μέλλον»; (μονάδες 5)

Μονάδες 15

ΑΡΧΗ 4ΗΣ ΣΕΛΙΔΑΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ

- B3.** Πρόθεση της Κικής Δημουλά στο απόσπασμα «Για να επανέλθω ... φωτογραφία σου» είναι να ευαισθητοποιήσει τον αναγνώστη σχετικά με το ρόλο που διαδραματίζει η επέτειος στη διατήρηση της μνήμης. Να αναφέρετε τρεις (3) διαφορετικές γλωσσικές επιλογές με τις οποίες επιτυγχάνει το στόχο της, παραθέτοντας τα αντίστοιχα χωρία (μονάδες 6) και να εξηγήσετε τη λειτουργία καθεμιάς από αυτές στο κείμενο. (μονάδες 9)

Μονάδες 15

Θέμα Γ

- Γ1.** Τι αντιπροσωπεύει το ταγάρι για την οικογένεια της αφηγήτριας; Να τεκμηριώσετε την απάντησή σας με τρεις (3) κειμενικούς δείκτες. Εσείς, αν ήσασταν στη θέση της αφηγήτριας, θα κρατούσατε το ταγάρι ή όχι και γιατί; (150-200 λέξεις)

Μονάδες 15

Θέμα Δ

- Δ1.** «Αξίζει να μαθαίνουμε για αυτούς τους νεκρούς. Αξίζει να γνωρίζουμε τι έκαναν, πώς σκέφτονταν, πώς ζούσαν». Με αφορμή τη διαπίστωση του συγγραφέα και αξιοποιώντας δημιουργικά τα Κείμενα 1 και 2:
- α) να εκφράσετε την άποψή σας για την αξία της ιστορικής γνώσης και
- β) να αναφέρετε βιωματικούς τρόπους που μπορούν να καλλιεργήσουν το ενδιαφέρον σας για το ιστορικό παρελθόν. Το κείμενό σας να έχει τη μορφή άρθρου που θα δημοσιευτεί στην ιστοσελίδα του σχολείου σας. (350-400 λέξεις)

Μονάδες 30

ΟΔΗΓΙΕΣ (για τους εξεταζομένους)

- 1.** Στο εξώφυλλο να γράψετε το εξεταζόμενο μάθημα. Στο εσώφυλλο πάνω-πάνω να συμπληρώσετε τα ατομικά σας στοιχεία. Στην αρχή των απαντήσεών σας να γράψετε πάνω-πάνω την ημερομηνία και το εξεταζόμενο μάθημα. **Να μην αντιγράψετε** τα θέματα στο τετράδιο και **να μη γράψετε** πουθενά στις απαντήσεις σας το όνομά σας.
- 2.** Να γράψετε το ονοματεπώνυμό σας στο πάνω μέρος των φωτοαντιγράφων, αμέσως μόλις σας παραδοθούν. **Τυχόν σημειώσεις σας πάνω στα θέματα δεν θα βαθμολογηθούν σε καμία περίπτωση.** Κατά την αποχώρησή σας, να παραδώσετε μαζί με το τετράδιο και τα φωτοαντίγραφα.
- 3.** Να απαντήσετε **στο τετράδιό σας** σε όλα τα θέματα **μόνο** με μπλε ή **μόνο** με μαύρο στυλό με μελάνι που δεν σβήνει.
- 4.** Κάθε απάντηση τεκμηριωμένη είναι αποδεκτή.
- 5.** Διάρκεια εξέτασης: τρεις (3) ώρες μετά τη διανομή των φωτοαντιγράφων.
- 6.** Χρόνος δυνατής αποχώρησης: 10.00 π.μ.

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΤΕΛΟΣ ΜΗΝΥΜΑΤΟΣ

ΤΕΛΟΣ 4ΗΣ ΑΠΟ 4 ΣΕΛΙΔΕΣ

Πανελλήνιες Εξετάσεις Ημερήσιων Γενικών Λυκείων
Εξεταζόμενο Μάθημα: Νεοελληνική Γλώσσα – Έκθεση και Λογοτεχνία,
Ημερομηνία: 03 Ιουνίου 2022
Ενδεικτικές Απαντήσεις Θεμάτων

ΘΕΜΑ Α

A1. Σύμφωνα με το συγγραφέα, η σημασία της ιστοριογνωσίας έγκειται στο γεγονός ότι η γλώσσα, το αξιακό μας σύστημα και οι κοινωνικές νόρμες συνδέονται άρρηκτα με το πολιτισμικό μας παρελθόν και καθορίζουν το παρόν αναδεικνύοντας την αξία της ευθύνης. Άλλωστε, η γνώση του προγονικού βίου συμβάλλει στην κατανόηση της σύγχρονης εποχής, αλλά και στη συνειδητοποίηση, ατομική και συλλογική. Παραδειγματιζόμενοι από τις επιλογές των προγενέστερων αντιλαμβανόμαστε την υπόστασή μας και τον σκοπό μας.

ΘΕΜΑ Β

B1.

α. Λάθος

β. Λάθος

γ. Σωστό

δ. Σωστό

ε. Σωστό

B2.

α. Ο τίτλος του κειμένου 1 είναι ερωτηματικός, σύντομος και ρηματικός, αποσκοπώντας στη διέγερση του ενδιαφέροντος του αναγνώστη. Πιο συγκεκριμένα, το ερωτηματικό μόριο «γιατί» θέτει με σαφήνεια τον προβληματισμό ως προς τους παράγοντες που καθιστούν την ιστοριογνωσία απαραίτητη, ενώ η ύπαρξη ρήματος «μαθαίνουμε» σε α' πληθυντικό πρόσωπο προσδίδει προσωπικό ύφος και καθολικότητα υπογραμμίζοντας την κοινή ευθύνη. Με τρόπο παραστατικό, προσελκύει το αναγνωστικό κοινό και προϊδεάζει για το θέμα. Πράγματι, στο κείμενο αναλύονται οι λόγοι για τους οποίους οι μαθητές, κυρίως, απαξιώνουν την ιστορική γνώση, ενώ υπάρχει νοηματική επανάληψη του τίτλου στην 1^η παράγραφο μέσω του ευθέως λόγου («Γιατί, κύριε πρέπει να μαθαίνουμε ιστορία;»). Επομένως, ο τίτλος κρίνεται εύστοχος, καθώς είναι εύληπτος και πυκνώνει το βασικό θεματικό άξονα του κειμένου.

β. Ο συντάκτης στο κείμενο 1 προβληματίζεται ως προς την απαξίωση της ιστορική γνώσης από τους νέους. Συγκεκριμένα, στην πρώτη παράγραφο ισχυρίζεται ότι η ιστορία είναι απωθητική για τους νέους, κυρίως εξαιτίας της αδυναμίας σύνδεσης της ζωής των μαθητών με το παρελθόν από την εκπαιδευτική κοινότητα. Ενισχύει την πειστικότητα του ισχυρισμού αυτού παραθέτοντας σε ευθύ λόγο γνώμη κάποιων φοιτητών «Γιατί, κύριε...μέλλον», προσδίδοντας αμεσότητα στο λόγο, αντικειμενικότητα και διαμορφώνοντας ύφος οικείο και απλό.

B3. Η συντάκτρια αποσκοπεί να ευαισθητοποιήσει και να προβληματίσει το δέκτη αναφορικά με το ρόλο της επετείου ώστε να διατηρείται άσβεστη η μνήμη. Για να επιτύχει την πρόθεσή

της επικαλείται το συναίσθημα του αναγνώστη, αξιοποιώντας αντίστοιχα μέσα. Αρχικά, εντοπίζεται η πρωτοπρόσωπη αφήγηση («Για να επανέλθω...», «Για να δώσω...», «ας πω...») που προσδίδει εξομολογητικό και προσωπικό ύφος, με μορφή εσωτερικού μονολόγου χωρίς αποδέκτη. Ακολουθώντας, ανιχνεύονται σχήματα λόγου, όπως η προσωποποίηση («η επέτειος... είναι μια μέρα... Πάει παντού», «Παρελαύνουν οι θερμοπύλες...») και οι μεταφορές ([η επέτειος] «είναι δωρεάν μεταφορικό μέσο...», «την πιο εγκόσμια μορφή στην επέτειο.») που αισθητοποιούν το μήνυμα, ώστε να καθίσταται ιδιαίτερα προσιτό, με ύφος άμεσο και ζωντανό. Τέλος, η ύπαρξη ασύνδετου σχήματος («Τιμά τους ήρωες,... στον άγνωστο στρατιώτη», «-ιδού η νύφη... κοντά η ενηλικίωση») δίνει στο λόγο ζωηρότητα, παλμό, καθιστά το ύφος ασθματικό και αυξάνει το συναισθηματικό φορτίο.

ΘΕΜΑ Γ

Στο λογοτεχνικό απόσπασμα, κατά τη γνώμη μου, το «ταγάρι» ως σύμβολο αντιπροσωπεύει για την οικογένεια της αφηγήτριας το χρονολογικό σύνδεσμο ανάμεσα σε τέσσερις γενιές. Συγκεκριμένα, συνδέονται προγιαγιά («το είχε φτιάξει η δική της μαμά στον αργαλειό»), γιαγιά («Ήταν μέρος της προίκας της») και τέλος η νεότερη γενιά – αφηγήτρια («Το βρήκα καταχωνιασμένο σε μια παλιά κασέλα»). Το κείμενο διέπεται από στοιχεία ζωντανού προφορικού λόγου, με πρωτοπρόσωπη αφήγηση («θα σας πω», «Δεν ξέρω») και χρήση παρατακτικής σύνταξης – μικροπερίοδου λόγου («Η γιαγιά μου επιμένει... Ήταν μέρος της προίκας της»). Επίσης, παρατίθεται σύντομος διάλογος (ερωταπάντηση) γιαγιάς – εγγονής στο κλείσιμο του αποσπάσματος («Της λέγω γιαγιά ...τι θα έχω παραπάνω εκεί;»), στοιχείο δραματικότητας – θεατρικότητας, ώστε να δηλωθεί η απαξίωση της γιαγιάς προς το σύγχρονο αστικό περιβάλλον. Περαιτέρω, στο κείμενο ανιχνεύεται εναλλαγή χρονικών επιπέδων – γενεών (πρώτη παράγραφος: παρόν, δεύτερη παράγραφος: αναδρομή «Της έδειξα το ταγάρι... Η γιαγιά.» και επιστροφή στο τώρα («Εν τω μεταξύ...εκεί»)). Μέσω αυτών των χρονικών επιπέδων αποτυπώνεται η ιστορία του ταγαριού – συμβόλου, που ξεκινά ως στοιχείο παράδοσης («αργαλειός», «προίκα») βαμμένο με «φυτικές βαφές», δείγμα αυθεντικού σεβασμού στο περιβάλλον, κατόπιν μετεξελίσσεται σε στοιχείο χρηστικό και σύμβολο νεανικής επαναστατικότητας («Στα φοιτητικά της χρόνια...επίσης»), ώσπου η εγγονή-αφηγήτρια το βγάζει από την αφάνεια («τι βρήκα καταχωνιασμένο σε μια παλιά κασέλα») αγνοώντας την αξία του και χωρίς να αποκαλύπτεται στο τέλος της ιστορίας η στάση της έναντί του.

Αν ήμουν στη θέση της αφηγήτριας, εκτιμώντας ότι είχα την τύχη να βρεθεί στην κατοχή μου ένα οικογενειακό κειμήλιο (ταγάρι), ζωντανό στοιχείο της παράδοσης, σίγουρα θα το κρατούσα, ώστε να αποτελέσω -με τη σειρά μου- το συνδετικό κρίκο στη διαδικασία διατήρησης του παρελθόντος. Άλλωστε, πάντοτε η μόδα αναγνωρίζει την αξία του κλασικού παρελθόντος.

Εναλλακτική προσωπική άποψη:

Αν ήμουν στη θέση της αφηγήτριας, και έπεφτε στα χέρια μου ένα απομεινάρι του οικογενειακού παρελθόντος, μη χρηστικό πλέον ως «άβολο», πιθανόν να το επέστρεφα εκεί που ανήκει, στη γιαγιά, στο παρελθόν, αφού εγώ ανήκω στο παρόν.

ΘΕΜΑ Δ

[Τίτλος:] Αν-ιστορώντας το μέλλον ...

[Πρόλογος:] Η συζήτηση για το μάθημα της Ιστορίας εμπλουτίζεται καθημερινά τόσο από τον χώρο της αρθρογραφίας όσο και σε συζητήσεις εκπαιδευτικών και μαθητών. Παρά τις διαφορετικές οπτικές και ιδέες που προτείνονται, κοινή παραδοχή είναι ότι εμείς οι νέοι αγνοούμε την αξία της και διατηρούμε μια απαξιωτική στάση απέναντι σε αυτή. Με αφορμή τη διαπίστωση του Ρ. Αλβανού σχετικά με την αξία της γνώσης του παρελθόντος μας, επιθυμώ να καταθέσω τις απόψεις μου σχετικά με την προσφορά της ιστορικής γνώσης, τόσο για τη συγκρότηση του εαυτού μας, όσο και για την αντίληψη του κόσμου μας και να διερευνήσω τρόπους με τους οποίους θα καλλιεργήσουμε το ενδιαφέρον για το παρελθόν μας.

[α' ζητούμενο:]

- Καταγράφει τις ανθρώπινες πράξεις με τις αδυναμίες, τα πάθη και τα σφάλματα ατόμων και ομάδων, διαφυλάσσει τις κατακτήσεις και τα επιτεύγματα του παρελθόντος κι έτσι η ανθρώπινη πορεία προς την εξέλιξη παραμένει ζωντανή και μπορεί να μεταδοθεί στις επόμενες γενιές.
- Αποταμιεύει την πείρα του παρελθόντος με αποτέλεσμα αυτό να λειτουργεί ως παιδαγωγός, αφού συγκεντρώνει πλήθος παραδειγμάτων προς μίμηση ή αποφυγή, να μετατρέπεται σε δάσκαλο για την ανθρωπότητα, σε πηγή γνώσης και δύναμης. Το παρελθόν γίνεται οδοδείκτης για το μέλλον.
- Ενώνει το παρελθόν με το παρόν και το μέλλον, βοηθάει το άτομο να συνειδητοποιήσει την ιστορική του πορεία, να προσδιορίσει και να ερμηνεύσει τη θέση του στο παρόν και να χαράξει την πορεία του στο μέλλον. Ζητήματα ταυτότητας άλυτα και ανακυκλούμενα, αδυναμία να συλλάβουμε έναν εαυτό σε εξέλιξη, αντιμετωπίζονται με κατανόηση του παρελθόντος, διασφαλίζοντας την ενεργό συμμετοχή στη διαμόρφωση του παρόντος και τη δημιουργία των βάσεων για την οικοδόμηση του μέλλοντος.
- Με την ιστοριογνωσία επιτυγχάνεται αποφυγή επανάληψης λαθών και ταυτόχρονα ενισχύονται οι συνεκτικοί δεσμοί μεταξύ των λαών, μέσω της κατάρριψης ανυπόστατων στερεοτύπων για αλλοεθνείς ή αλλόθρησκους και ενισχύεται κατά αυτόν τον τρόπο το σύστημα συνεργασίας, σύμπραξης και ομόνοιας αναβαθμίζοντας τους διεθνείς θεσμούς.
- Λειτουργεί ως μάθημα ζωής υποδεικνύοντας την ουσιώδη συνάρτηση αιτίου-αιτιατού και πως όλα τα γεγονότα υφίστανται ως αποτελέσματα άλλων προηγούμενων επιλογών και πράξεων. Με αυτόν τον τρόπο, ο άνθρωπος ασκείται στη λήψη ευθυνών συνειδητοποιώντας ότι είναι αποκλειστικός δημιουργός της ιστορικής του πορείας.

[μεταβατική παράγραφος:]

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, πως η αξία της γνώσης του παρελθόντος και το κληροδότημα των προγόνων μας συμβάλλουν στη διαφύλαξη της πολιτισμικής μας ταυτότητας και των αξιών της. Δεδομένου αυτού καθίσταται καθοριστική η ατομική και συλλογική μας ευθύνη για τη βιωματική επαφή με το παρελθόν μας.

[β' ζητούμενο:]

- Πρώτα απ' όλα, είναι ευθύνη του σχολείου να μας συνδέει με το ιστορικό παρελθόν αναδεικνύοντας την αξία του μέσω της ενημέρωσης και της βιωματικής μάθησης, του διαδραστικού μαθήματος και του γόνιμου διαλόγου.
- Αξιοποίηση δράσεων του σχολείου (π.χ. υιοθετήστε ένα μνημείο) που λειτουργούν ως ερέθισμα για προσωπική διερεύνηση.
- Σε δεύτερο επίπεδο, έχουμε όλοι ευθύνη να επισκεφθούμε μουσεία και αρχαιολογικούς χώρους που αποτελούν πηγές διατήρησης της ιστορικής μνήμης.
- Ταξίδια στο εσωτερικό: σε πόλεις και χωριά που παρουσιάζουν ιδιαίτερο πολιτιστικό και ιστορικό ενδιαφέρον.
Στο εξωτερικό: αλληλεπίδραση μεταξύ των λαών, γνωριμία με την Ιστορία του πολιτισμού, ανταλλαγή πολιτιστικών στοιχείων.
- Η χρήση των τεχνολογικών μέσων με σκοπό την ενημέρωση και η ψηφιακή περιήγηση που αναδεικνύουν με βιωματικό τρόπο μνημεία και πολιτιστικούς θησαυρούς του παρελθόντος
- Παρακολούθηση εκπαιδευτικής τηλεόρασης και ντοκιμαντέρ ιστορικού περιεχομένου, που συσχετίζουν με σύγχρονο και γόνιμο τρόπο το παρελθόν με το παρόν.
- Παρακολούθηση κινηματογραφικών ταινιών και θεατρικών παραστάσεων σχετικές με ιστορικά γεγονότα που με τρόπο παραστατικό καλλιεργεί τη σχέση μας με το ιστορικό παρελθόν.
- Η ανάγνωση λογοτεχνικών κειμένων ιστορικού ενδιαφέροντος ενισχύει τη γνώση και την αντίληψη του παρελθόντος.
- Συμμετοχή σε συλλόγους πολιτιστικούς, λαογραφικούς που μέσω εκδηλώσεων και συζητήσεων επιτυγχάνουν τη βιωματική σύνδεση με το πολιτιστικό παρελθόν.
- Επαφή και γνώση με τα τοπικά μνημεία του δήμου / κοινότητάς μας και σύνδεση αυτών με την εθνική ιστορία, τόσο με ατομική πρωτοβουλία όσο και στο πλαίσιο δημοτικών ξεναγήσεων.

[επίλογος:]

Καταλήγοντας, η αξία της ιστοριογνωσίας είναι αδιαμφισβήτητη τόσο για τη διαμόρφωση της εθνικής μας ταυτότητας όσο και για τη συνειδητοποίηση της θέσης μας στο σύγχρονο κόσμο. Γι' αυτό είναι προσωπική μας ευθύνη και χρέος του σχολείου να καλλιεργήσουμε μια ουσιαστική σχέση με το παρελθόν μας, ώστε να κατανοήσουμε το παρόν και να οραματιστούμε το μέλλον.